

FES-ME UNA A... BRAÇADA

Capítol 1

Un matí, passejava tranquil·lament i, tot d'un plegat, a l'home que caminava davant meu **li va caure el braç esquerre** a la vorera.

No ho sé..., potser al lloc on vius tu és **normal** això que a la gent li vagin caient extremitats a terra davant teu.

Què sé jo! Potser és que quan vas a comprar t'entrebanques sovint amb **CAMES, ORELLES** i **barbetes**, però t'asseguro que en aquest barri això no és habitual. I tant, que no! Aquí, a la gent li cau el que és normal: el bolígraf, la targeta de transport o el gelat.

Però el **braç**, no.

I, malgrat tot, era allà, a terra, just davant meu.

Un braç esquerre sencer!

I l'individu a qui havia caigut seguia caminant com si res. Anava tot malgirbat, però això no és cap excusa per anar deixant braços escampats pertot arreu, oi que no? Entre altres coses, perquè segurament l'Ajuntament

l'acabarà multant per deixar les **ESCOBRARIES** fora del contenidor.

(Les extremitats compten com a escombraries? Ni idea! Ho hauries de buscar a Google.)

En fi, resulta que, com que soc molt servicial (i no gaire **aprensiu**), vaig collir el braç de terra i vaig córrer per tornar-l'hi. Vaig resistir a la temptació de saludar-lo amb la seva pròpia extremitat, ja que hauria estat **INOPORTÚ**. Per sort, no era gaire lluny. De fet, caminava arrossegant els peus tan a poc a poc que no em va costar gens atrapar-lo.

Li vaig posar la mà a l'espatlla.

—**Perdona**—li vaig dir—, però em **sembla que t'ha caigut això.**

Es va aturar en sec i es va girar de cara a mi. Doncs sí que anava malgirbat, sí! Semblava ben bé que feia un parell d'anys que no s'havia dutxat i **li faltaven unes quantes dents.**

Aleshores em vaig fixar que no tan sols li faltaven dents (i un braç).

També li faltava una ORELLA.

I un Ull.

I un tros de **nas** força gros.

—Hola, jove —va dir amb un somriure—. Què vols? —Se'l veia molt amable, tot i que li convenia anar a cal dentista.

Li vaig allargar el braç esquerre que li havia caigut.

—Em sembla que això és teu —li vaig dir.

El vaig veure força atabalat durant uns segons, mentre comptava mentalment els braços que tenia davant seu: tres (En sobrava un.) Llavors hi va caure i es va adonar que n'hi faltava un.

—Que ximplet que soc! —va exclamar—. Ja m'ha tornat a caure. Fa uns dies que estic molt despistat. Ets molt amable, gràcies.

Em va donar l'altra mà per saludar-me.

—**Morty Mort**, per servir-te. Deixa'm estrenye't la mà, jove.

I me la va estrenyer.

—**Ozzy** —vaig dir, i li vaig tornar una forta encaixada—, que ve de...

Aleshores em vaig quedar amb el seu braç dret a la mà.

En aquell moment, jo tenia quatre braços.

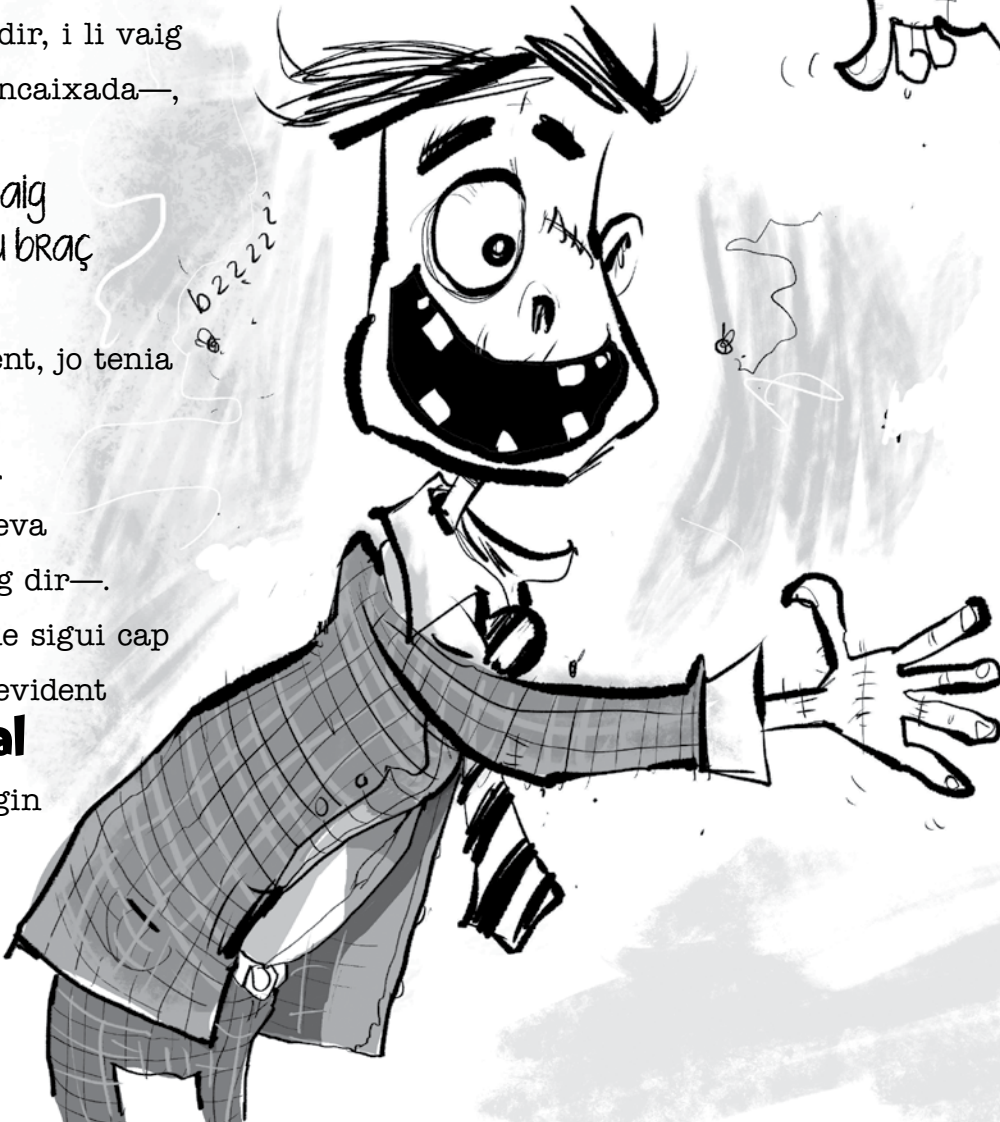
I en Morty, cap.

—Perdona la meva indiscreció... —vaig dir—.

Estàs bé? No és que sigui cap expert jo, però és evident que **no és normal**

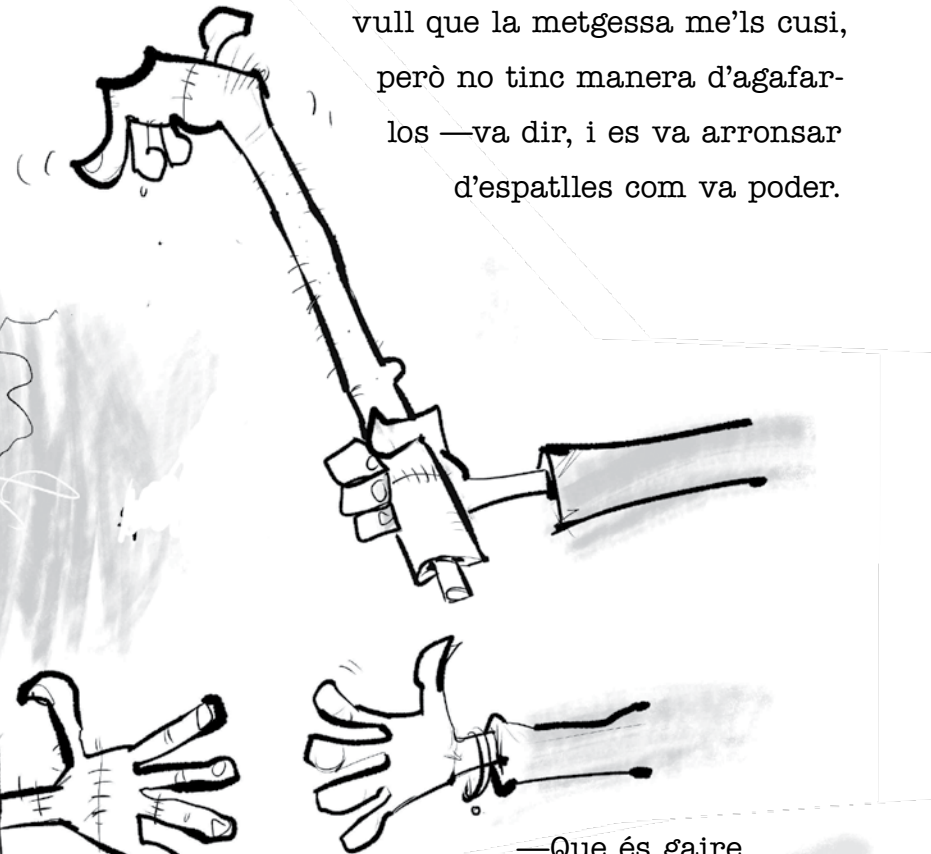
que a la gent li vagin caient els braços.

No hauries d'anar a l'hospital?

—És **curiós** que ho comentis —va declarar—, perquè justament anava cap allà quan... —Es va mirar els braços..., que subjectava jo—. Ai! —va exclamar—. Quina situació més **curiosa!** Hauré

de portar els braços a l'hospital si vull que la metgessa me'ls cusi, però no tinc manera d'agafar-los —va dir, i es va arronsar d'espatlles com va poder.

—Que és gaire lluny l'hospital? —vaig preguntar. Jo no tenia res a fer i, com ja he dit, soc servicial de mena.

—És clar que no! Passada la cantonada, a l'avinguda Lovecraft. Aquí mateix.

—Que estrany! Fa molts anys que visc en aquest barri i no conec l'avinguda Lovecraft.

—A veure... **costa** de trobar la primera vegada, però t'estaria molt agraït si em portessis els braços a l'hospital, si no et fa res...

Vaig negar amb el cap i en Morty em va mostrar el seu somriure esdentegat.

—Doncs segueix-me, que t'ensenyaré on és —va dir.

I vaig començar a caminar amb els braços sota el braç.

—Et puc preguntar **què et passa?** —el vaig interrogar mentre caminàvem.

—Ah, res greu!

—va respondre amb un somriure—. **És que estic una miqueta mort.**

—Ah! —vaig contestar, ja que no vaig saber què dir. Sempre he sospitat de la presència de **morts**

entre nosaltres. Per exemple, corren rumors que la secretària de l'escola, la senyoreta Longwhistle,

fa disset anys que no mou ni un sol múscul facial.

I, darrerament, el meu veí, el senyor Gubbins, sembla com si l'haguessin **desenterrat.**

En Morty, però, és la primera persona que m'ho ha reconegut.

